

12.7 Triacastela

Paláčinková babička

*22km, jasno, bezvětrí, ráno mlha
Albergue de peregrinos, dobrovolné*

„Ráno jsme se probudili na ostrově obklopeném oblačným mořem. Vypadalo to opravdu fantasticky. Mlha, která nám včera překazila západ slunce, teď klesla a zaplnila všechna údolíčka okolo, takže z ní jen občas vykukovaly osamělé kopce-ostrovy. Na západě se ještě nad mlhou vznášel dokonalý úplněk Měsíce, ale jemná růžová záře kolem východního obzoru jasně ukazovala, že noc je dávno za námi.“

Cesta, až na úvodních pár kilometrů, klesá stále stejnoměrně dolů do nížiny před námi. S krásou přírody tady velice kontrastují neuvěřitelně špinavé a zanedbané vesničky, kterými procházíme. Z počátku to vypadalo, že se snad místní živí chovem much ... tolik jich všude kolem bylo. Že základ zdejšího drobného hospodářství tvoří krávy nám došlo při čelním střetu s jedním menším stádem v obzvlášť úzké uličce.

Hospodaření s dobyt看em se ale poslední dobou nejspíše moc nevyplácí, a tak si někteří místní našli nový zdroj obživy. Zpočátku to vypadá vyloženě nevinně ... jdete si přes jednu z těch kamenných vesniček, vyhýbáte se obezřetně tomu, co tu po sobě zanechalo poslední stádečko krav a tu se před vámi zčistajasna zjeví babička se zástěrou a šátkem přes hlavu. Zrovna jako z nějaké pohádky, v ruce drží talíř ještě horkých palačinek, v druhé ruce cukřenka a hned palačinky cukruje a nabízí vám. No, jen si vezměte, milí poutníci, ... a tak si s trochou ostychu berete, ale babička se usmívá jako sluníčko

a vy si říkáte, že je to moc hodná babička. Asi nemá na stará kolena co dělat, a tak pečce poutníkům omelety. V jednu chvíli ale babička zpozorní, mrkne na vás, vrazí cukřenku do kapsy, a s všeříkajícím slovem „donativo“ natáhne ruku a chce nějaký „dárek“. V našem případě to dopadlo tak, že jsem si rychle spočítal, že vajíčko stojí asi desetník eura, kilo mouky tak třicetník, něco za olej ... takže třicet nebo čtyřicet centů za jednu omeletu je víc než dost. Babička ale uraženě vrtí hlavou, že prý „poco“ – málo. A aby to bylo naprosto jasné, ukazuje na prstech, že její „dárek“ má hodnotu jedno euro. Takový „byznys“ nám moc nevoní, takže nakonec smlouváme hodnotu cukrované palačinky na padesát centů a se smíšenými pocity odcházíme. Za námi se blíží další poutníci a babka-obchodnice se na ně zase mile usmívá ... Když jsme se po návratu domů náhodou setkali s jinými poutníky, kteří putovali do Santiaga asi týden po nás, vyprávěli nám velice podobný zážitek. Zdá se, že španělské babičky takhle chytají poutníky na palačinky organizovaně.

Ve Triacastele jsme se ubytovali v trochu zastrčeném refugiu s velkým znakem stylizovaného poutníka a nápisem „Xunta de Galicia“. Sestává se ze dvou budov a uvnitř je vybavené zajímavě: všude má místo klasických dveří jen takové „barové lítačky“. Hlavně s batohem na zádech se skrz ně jde docela těžko.

Odpoledne přichází Neil a Zeus a ubytovávají se ve vedlejší budově. Uvědomuji si, že až na Zeusze jsem už dlouho neviděl nikoho z naší původní skupinky. Večer jdeme na mši do místního kostelíka. Starý hřbitov okolo něj prý kdysi sloužil k pochovávání poutníků, kteří do Santiaga nedošli. Uvnitř kostela je příjemně chladno a na stěnách visí velké plakáty s nějakou modlitbou v různých světových jazycích. Češtinu mezi nimi nevidím, zato je mezi nimi několik

exotických, včetně něčeho podobného hindštině. Místní kněz si hned na úvod mše dělá představu o tom, odkud kdo je a připravuje si z tlusté složky různé modlitby v národních jazycích přítomných. Chvíli listuje a nachází dokonce i list v českém jazyce. Po celou mši všem rozhodně přikazuje sedět, protože tvrdí, že jsme unavení a potřebujeme si odpočinout a na konci se postupně modlíme ve všech přítomných jazycích. Jsou tu samozřejmě Španělé, Portugalci, Francouzi, také Italové, Rakušané, Němci a Vlámové, Britové, Irové a my dva Češi ... všichni pěkně spolu a při „pozdravení pokoje“ jsme si potřásli rukama jako dobří přátelé. Ať mi někdo povídá o nesnášenlivosti třeba zrovna mezi Iry a Brity ...

Ráno na O'Cebreiru. Mlha dává poznat, že jsme už v Galicii.

Cestou do Triacastely: Odpočinek je stejně důležitý, jako samotné putování.

Ukázková kapitola z knihy

Cesta, která nekončí

Dva bráchové na pouti do Santiaga de Compostela

Dominik Maximilián Ramík

a

Damián Ramík

Informace na:

<http://dominicweb.eu/knihy/cesta-ktera-nekonci/>

Objednávky na: dominik.ramik@seznam.cz